

appellationes quinque sententias, pro me duas 1. & 2. & tres pro te 2. 4. & 5.

Vel aliter etiam redde exemplum, prima pro me fertur, appellas, secunda pro me fertur, appellas, iterum tertia pro te fertur, appello, quarta pro te fertur, appello, quinta pro te fertur; habet tres conformes, & ego duas appellationes.

22 Maximè cum necessarium non sit, ad effectum dictæ Clementinæ primæ, quod tres sententiæ conformes late sint successivè absque alterius dissimilis pronuntiatione, cum satis sit eas latas fuisse in eadem causa seu articulo etiam alteratim, aut interpolatim, ut ultra supradictos & citatos notant in specie Panormita. & Barba. in declarat. 10. in d. clement. Covar. in pract. quest. 10. c. 2. 5. sub n. 3. vers. quarto animadvertendum est. Decius conf. 385. Petr. Surd. conf. 102. n. 16. ubi late Ruin. conf. 114. lib. 5. num. 3. & generaliter in omnibus sententiis quæ licet non sint successivè conformes, sed interpolatim tertio provocari non possent, tenet Decius conf. 387. juridicam. sub num. 2. Covar. ubi proxima, quem sequitur Scaccia tract. de appellat. quest. 17. lim. 1. num. 20. Anton. Gabr. lib. 2. commun. opin. de executione rei jud. concl. 1. ampliat. 5. num. 12. Telf. Follan. decif. 123. tertio provocare num. 16.

24 Et sic hinc deduces, quod quomodocumque variaveris hanc calculationem; semper invenies, quod quoties una pars obtinerit tres conformes; alia nec poterit alias tres habere, etiam data quarta appellatione, nec poterit ulterius appellare; nam regula est universalis, & vera, & absoluta, quod eo ipso quod quis habeat pro se tres conformes, necessariò sequi debet; ut altera pars bis appellaverit; jam etenim dare non possumus pro una parte tres conformes, quin alteri jam duas appellationes dederimus, ut ex propositis exemplis appareat, ac propterea cum tertio provocare non queit (jure repugnante) quid potest amplius expectari, nisi conformiam executionis; juxta tex. in d. cl. 1. de re jud. & quæ passim vulgariter per Doctores.

Cognito igitur, ut à neutra parte tertio appellari non possit, & sic quando aliquis tres sententias super aliqua causa, seu articulo conformes obtinuerit, quia cum sint conformes, & amplius non appelletur executioni fiat mandanda omni exceptione rejecta, ut in casibus supradictis, non committet vim iudex in illarum executione.

25 Et tunc illæ generaliter dicentur conformes, quæ conveniunt in qualitate, & substantia, refert, & sequitur Ruginell. tract. de appellat. §. 12. gloss. 1. num. 10. vers. omnesque quod conformitas in substantia & effectu sit attendenda; probat Telf. Follan. decif. 228. tres sententia, Decius conf. 385. sub n. 2. Scaccia de appellat. q. 17. lim. 1. n. 2. 1. & lib. 1. casus civil. & crim. c. 7. num. 547. plures alios refert, & sequitur ubi proxima n. 8. & 9.

26 Et quod conformitas adit, quando datur identitas rei, causæ & personarum, sive verè, sive interpretativè sequitur optimè Ruginell. d. gl. 1. num. 9. vers. hinc. Soc. sentent. Scaccia d. lim. 1. sub num. 21. cui consonat, quod sententia semper præjudicat ei, qui verè, vel representativè est eadem persona, ut de communi opinione testantur Ruin. conf. 71. n. 5. Cardin. Tusch. pract. concl. litera S. concl. 174. num. 67. & nos suo loco diximus, & quod res judicata dicatur quando concurrat identitas rei, causæ, & personarum, Rot. decif. 100. ex movem. n. 3. in fi. & num. 4. p. 1. divers. fol. 35. l. & an eadem, cum l. segg. ff. de except. rei jud.

27 Examinemus nunc, in quo difformes judicabuntur, ut prohibitio locum non habeat, & in primis quando ultima sententia aliis duabus conformis & illas confirmans, adjecto tamen aliquo moderamine aut aliqua declaratione quæ prioribus aliquid addat, & sic quando per tertiã sententiam infertur novum gravamen, & condemnat in id, de quo primæ sententiæ minimè tracta-

vere, quoniam ab hoc novo gravamine licet iterum per condemnatum appellationem emittere; cique est defendendum omnino respectu dumtaxat illius, & sic novi additamenti, licet sententia, quatenus cum aliis sit conformis, exequenda est, etiam pendente appellatione ab hoc novo gravamine, cujus respectu hæc ultima diversa est à prioribus; illa est elegans doctrina originalis Angeli in l. unio. c. ne liceat tertio provoc. ubi notat etiam Cyo. & eandem sequuntur Barth. Soc. conf. 39. colum. 3. lib. 4. vers. capio. tertio. optimè Philip. Franc. in c. directè de appell. n. 6. vers. tertio conclusio notabilis sit. & c. Aymon. Cravet. conf. 183. ad fin. Rob. Maran. de ord. jud. 6. p. tit. de appell. n. 270. Covar. in pract. quest. cap. 25. n. 6. additio ab Ab. in c. directè n. 8. litera B. de appellat. Castreus. conf. 163. proponitur in facto lib. 1. Curt. junior conf. 30. col. 1. sequitur Cravet. conf. 183. num. 2. Decius conf. 385. juridicam. Petr. Surd. conf. 162. Guidatus per totum, Ruin. conf. 114. num. 10. lib. 5. Rot. decif. 424. quæ est. 14. de re jud. in antiquis. Bisignet. decif. 2. de re judic. Card. Tusc. pract. concl. tom. 7. litera S. concl. 172. num. 10. & seq. Anton. Gabr. commun. opin. lib. 2. tit. de execut. rei. jud. concl. ampl. 2. n. 5. quem tantum referens sequitur Scaccia de appellat. q. 17. lim. 1. n. 31. ubi dicit, quod hoc casu sententia quæ pro una parte est appellabilis & pro alia parte inappellabilis, non considerabitur ut individua, sed ut dividua & iterum ibi n. 44. & seqq.

30 Et facit sic intelligendus Lancelot. Rob. de attent. 3 p. c. 12. lim. 4. 5. dom dicit, quod licet post tres conformes regulariter non detur appellatio, ut in rubro & nigro, C. ne liceat tertio prov. tamen si in aliquo casu datur appellatio (secundum quæ Doctores ibi, & in d. clem. 1. de re jud.) illa non impedit executionem conformium, nec erit locus attentatis, & sequitur Lancelot. idem etiam dicit Scaccia de appell. q. 17. lim. 1. n. 11. cum sequentibus. Joan. Audr. in c. ex parte de test. Joan. de Immol. in d. clem. 1. 6. notat, & tradit Joan. Crotus in conf. 101. viso n. 11. & Andr. Barb. conf. 100. mihi videtur colum. 3. sub num. 9. vers. præterea si dicatur lib. 1. Card. & post Franc. in c. sua de appell. annotavit etiam Manfr. pract. concl. lib. 2. super attent. conf. 166. Et hæc doctrina declaranda est, prout etiam intelligit & eleganter declarat Præsul. doctissimus Cov. in d. c. 2. 5. sub n. 6. ut procedere debeat, quando super illa nova adjectione non fuerit in priori instantia, nec in prioribus sententiis actum virtualiter, tacitè, nec expressè, sed tantum in ultima instantia per sententiam fuerit diffinitum, quod in dicta nova adjectione continetur. At verò si hujus ultimæ sententiæ adjectio nova tacitè, vel expressè fuit in primis instantiis, & sententiis tractata, examinata, & diffinitiva, non poterit verè hæc ultima sententia dici prima super ea adjectione, seu novo gravamine sed propriè ultima, quod comprobatur ipse Covar. ex mente ejusdem Angeli. in d. l. unica.

31 Quæ quidem doctrinæ cum exemplificationibus inferendis, insuper faciunt mirabiliter ad resolutionem illius quæstionis, an à sententiis adversam qualitatem habente, alia quæ prohibet, alia quæ appellationem permittit, ut scilicet quando concurrat circa universa sententiæ, unaquæque qualitas secundum suam naturam operetur, de qua superius late egimus lib. 2. c. 7. per totum, & præcipuè a num. 53. cum segg. & supra, cui has applicare poteris doctrinas.

32 Et hujus doctrinæ exemplum reddunt Doctores ex Angelo, præcipuè Philip. Franc. Marant. Covar. & ferè omnes superius locis citati suis; quoties scilicet in ultima sententia facta est expensarum condemnatio, de quibus in prima instantia; nec aliis actum, nec condemnatum fuit, licet ab initio litis petitæ fuerint, nam quando expensæ fuerunt petitæ ab initio (quod intelligitur de omnibus instantiis futuris) nec fuit in prima sententia, nec aliis facta eorum condemnatio, nec absolutio, nec ha-

33 34 35

36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51

36 Quod & ex eo fulcitur, nam ubi petitæ sunt expensæ, & iudex in sententia omisit condemnationem earum; quia nec absolvit expressè, nec condemnavit, tunc non censetur victum ab illis absolvisse, imò jure omiffa censetur eadem condemnatio, ut tenent Ant. Immol. & Felin. in c. sig. significaverunt de except. col. 2. per l. 1. C. si adversus rem jud. juxta intellectum glossæ ibi, quem communem illic profitetur Alberic. Immol. in c. ult. col. fi. de except. & faciunt quæ Felin. in c. cum inter. n. 15. de re jud. sequitur Covar. ubi proxima, & in c. 27. n. 5. ceterum hæc vera sunt, &c.

37 Et his illud obiter adde, quod si quis condemnationem expensarum petierit, eaque fuerit à iudice omiffa, non poterit victor, pro quo lata est sententia in principali appellare ab hujusmodi omiffa condemnatione expensarum, de quo est text. in l. ult. C. quando provocare non est necesse, quæ quidem in procedit, quando adversarius victus appellat à sententia, qua damnatus fuit, quia tunc cum devolvit totam causam ad superiorem, supervacua judicatur isthæc victoris appellatio, ut notat per eand. l. si. illic Jacob. Butr. B. Bal. Salic. & Paul. de Castr. At verò secui est dicendum, quando victus non appellaverit, quia tunc bene potest victor à sententia provocare, quia ea parte omiffa fuerit expensarum condemnatio, ut illas nanciscatur, quemadmodum ex d. l. ult. adnotat Ant. Abb. Felin. & omnes in d. c. significaverunt de except. quod, & idem esse dicendum, quoties victus appellat à sententia limitativè, nempe ab eo, in quo ipsi præjudicat, non verò in aliis, tunc etenim ex identitate rationis, poterit victor ab omissione expensarum appellari, cum appellatio victi ita limitata non devolvit causam ad superiorem omnimodam, sed in iis dumtaxat, quæ contra se faciunt, omiffio autem ipsi contraria non est, sed utilis potius, & favorabilis, ita declarat Pano. & Felin. col. 2. in d. c. significaverunt idem Abb. in c. cum Joannes col. ult. de fi. instrum. Covar. in pract. q. c. 27. n. 5. vers. sed si quis, & an idem, quid autem sit dicendum, quando victus appellavit simpliciter à sententia, sed illam non profertur, vide gl. & DD. in d. l. si. C. quando provo. non est necesse, sed verum hoc est & procedit in expensis, quæ officio tantum iudicis mercenario petuntur, at verò in expensis, quæ jure actionis debentur, & petitus omittit, etiam si sententia translata sit in rem judicatam, quàm licet quoad causam principalem translata censetur, non tamen quoad has expensas nondum judicatas, sed omiffas, ita probat text. in l. 4. C. depositi. Immol. & Roman. in l. si certum, §. Celsus ff. de aqua plu. arc.

sentit gl. magna in e. si litibus, de dol. & contuma. Covar. ubi proxima d. num. 5. vers. si ubi ponit exemplum in expensis conventionalibus, & quæ debentur ex contractu, & in expensis, quæ debentur ratione contumaciæ, de quo articulo vide ibi lateper eundem.

Iterum nec dicentur conformes, quando in una sit reservatio jurium, qua facta non fuisset in aliis, quia datur app. llario in aa parte, in qua sunt difformes, ut Alex. docet. conf. 75. in prin. & per totum lib. 7. sequitur Card. Tusc. pract. concl. tom. 1. litera A. concl. 172. n. qui n. 20. post Soc. jun. conf. 67. per resolutionem n. 19. & seq. lib. 1. dicit, quod etiam si sententia secunda confirmatoria primæ in eadem summa licet referret jura condemnato docendi de solutione, tamen sunt conformes, & ubi faciunt rem judicatam, non retardant executionem, secus si secunda condemnat in eadem summa sub conditione, puta, quatenus facta calculo tanta summa debeatur, vel si facta calculo debitor sit in illa summa, quia tunc bene suspenditur executio quousque conditio purificetur, quia non sunt conformes ante ejus purificationem.

Uterius non dicentur tunc tres sententiæ conformes, quando duæ sententiæ late sint in principi causa, & tertia super desertione. Exemplum, prima pro me fertur, appellas, secunda pro me fertur appellas, dico ego tuam appellationem desertam, vel etiam nulliter appellationem proposuisse referret sententia super desertione, scilicet; declarando appellationem desertam, quoniam licet verum sit ut duæ præfatæ sententiæ sint translata in rem judicatam ob defectum appellationis, ob hanc declarationem executioni mandari possunt (ut inferius hoc lib. 3. c. 18. dicimus) quemadmodum unica sententia, à qua non est appellatum, transfert in rem judicatam, & ob id exequitur, tamen non sunt tres conformes, nec trium conformium privilegio potiuntur, juxta text. in clem. 1. de re jud. ita determinat Rot. dec. 417. in antiq. Rom. sing. 287. Oldral. conf. 106. Corneus conf. 14. & conf. 38. col. 2. lib. 4. Aymon. Savillia. conf. 183. colum. 1. Covar. practica. quest. c. 25. num. 5.

Quia sententiæ, quæ tendunt ad diversum finem, numquam dicuntur conformes, ut in iis terminis docent Cephal. conf. 209. per totum. Cravet. conf. 183. qui allegat. Rotam dec. 3. de re jud. alias 21. in antiq. Corneus conf. 14. num. 38. lib. 4. ut puta quando diversitas esset in tempore, ut quia pro me una condemnat infra tres dies; altera infra tres menses ad solvendum, quia tunc diversitas est in substantiis; & non sunt conformes. Alex. conf. 77. in prin. lib. 2. Card. Tusc. pract. concl. tom. 7. litera S. concl. 172. n. 26. prout etiam quando una fertur diffinitiva absolvens reum, quia non est probatum, altera absolvit reum ab observatione iudicii, vel ab illa instantia non possunt dici conformes, quia ultima est interlocutoria, Bar. in l. ad movend. colum. 3. de jurejur. Castr. conf. 65. viso quodam libello, in prin. lib. 1. & conf. 113. in causa qua vertitur. colum. 1. lib. 2. optimè Tusc. ubi proxima n. 31. & 32. Cravet. conf. 183. in fi. Corneus conf. 14. n. 8. & conf. 38. n. 4. lib. 4. plenè Cephalus conf. 209. num. 11.

Quid autem sit dicendum, quæro, an dici possent tres sententiæ conformes, ubi latis duabus sententiis sibi conformibus, tertia lata est, quæ declarat illas duas nullas fuisse, seu nulliter latas, à qua me appellante pronuntiat quarta, quæ revocat tertiam, & confirmans declarat validas duas illas priores, pro me latas, & non esse tres conformes constat, quia duæ priores late sunt super causa principali, tertia autem, & quarta super nullatis articulo, prout in terminis probat Rota decif. 424. in antiquis. Sepuntur Rom. singul. 287. & Aymon. Savillia. d. conf. 183. numero 3. aded ut hoc casu poterit impediri executio, maximè cum sit

fit licita appellatio ab illa quarta sententia, revocante tertiam super nullitate, lata quoniam cum tertia sic lata super articulo nullitatis, prima dicitur & quarta, quae eam revocat, secunda est revocatoria, ita firmat...

- 52 Aymon. ubi proxime, sequitur Covarr. in pract. d. c. 25. sub n. 5. vers. novox prima interpretatione, quae doctrina dupliciter potest procedere, primo quando scilicet latis duabus conformibus super principali pro me, a quibus non appellasti, sed de nullitate dixisti proponendo actionem: vel exceptionem nullitatis adversus eandem & feratur sententia, illas nullas esse declarans, a qua ego appellavi, & meae appellationi virtute quarta pronuntietur, revocans illam tertiam (quae in hoc articulo prima est) declarans duas primas sententias, in causa principali pro me latis, validas fuisse, easque simul confirmans; tunc non dicentur tres sententiae conformes, juxta Rotam, & sequacium decisionem. Enim vero ratio esse potest, non primum iudicium illud super principali finitum est per illas duas sententias in eo latis, a quibus quia non extitit appellatum, sed de nullitate dumtaxat dictum, translatae sunt in rem judicatam, licet executioni mandari non possint, quousque hoc novum iudicium nullitatis finiat, & terminetur per tres conformes, in quo quidem de nullitate tantum discutitur, & idem licet quarta sententia confirmet duas primas principales, non pronuntiat super principali jam finito, & extincto, sed super articulo nullitatis, ac propterea non facit tres conformes, ita declarat Covarr. ubi supra, n. 5. ad fin.
- 55 Ex quo deducitur, quod illa tertia sententia annullans priores est prima respectu illius articuli nullitatis noviter propositi, & alias quatuor supra se potest expectare, cum quilibet articulus possit habere quatuor appellationes, cujus libet partis duas, quae faciunt quinque sententias, quousque altera ex partibus habeat tres conformes, ex his quae a principio hujus capituli diximus, ac ideo nullum dubium est, ut possit appellari ab illa quarta sententia, revocante tertiam (quae est prima) annullantem priores, nam ad huc est prima appellatio unicus ex partibus, quemadmodum alias videmus in gravamine, noviter illato per tertiam sententiam conformem, de quo in caeteris non est actum, cum respectu sui ipsius, & intra sui limites, hoc gravamen sit prima sententia, pariter cum licet ac ad appellari (ex his quae superius diximus) appellatio inrenitur in hoc esse prima, & caeteras sententias, & appellationes utriusque partis spectat, ita eleganter ultra supradictos post Ant. & Angel. in d. l. 1. C. ne liceat tertio provocare, docet Philip. Franc. in c. directe, col. 3. post medium, vers. tertia conclusio, de appell.
- 56 Secundo modo procedere potest praefata doctrina, quoties latis pro me duabus conformibus sententiis super principali, & a secunda fuit appellatio a te emissa, ac simul cum ea nullitatis causa proposita, & de iudicia, & superior tertiam declarat qua priores duas nullas fuisse dicit, si ab hac tertia demum ego appello, cujus virtute alia fertur revocatoria tertiae, & priores simul confirmatae: in hac quidem specie tres adesse conformes constat, cum mediante appellatione simul actum est de causa principali, & lata confirmatoria aliarum duarum, ac propterea non est dubium, ut respectu principalis causae executioni sint mandandae; nihilominus quod ab hac quarta sententia iterum possis appellare pro illa parte dumtaxat, quatenus tangit nullitatem, quoniam ad affectum nullitatis potest appellatio, & iudicium prosequi, & de ipsa alius examinari facta executione in principali trium conformium, ita probat Aymon. Savill. d. conf. 183. n. 3. Covarr. in pract. d. c. 25. post medium.
- 58 Quod fulcitur tum ex eo, quod de novo gravamine facta in ultima sententia conformi cum aliis superius late probavimus, ut etiam pendente appellatione a di-

cta adjectione, praedictae tres sententiae sequuntur, in quo conformes reperiuntur, & inappellabiles, tum etiam & ex eo, quoniam ad hoc ut sententiae conformes possint exequi, non est necessarium, ut sint tres omnino conformes cum satis sit, ut in aliquo articulo sint conformes, ut in illo, nec admittitur appellatio, ex toto vis. & l. unica Cod. de lico. tertio provocare, Clem. 1. ne rejud. & quae sursum ad principium diximus, nec impeditur executio respectu illius articuli, in quo conformes repetiuntur; ita eleganter tenet Covarr. ubi proxime sub n. 5. & notat Paul. Castr. conf. 163. lib. 2. Alex. conf. 77. col. 1. lib. 2. Decius conf. 358. Curtius Iun. conf. 30. col. 1. ae propterea cum respectu principalis causae reperiuntur tres conformes in casu proposito, non permittentes amplius appellare, executio non est impedienda, licet admittatur appellatio respectu illius alterius, & novi articuli nullitatis.

An autem dicentur tres sententiae conformes, ubi tres latae sunt, quarum prima condemnat in centum, secunda, in octoginta tertia in sexaginta aureis, & has esse conformes respectu minoris summae existimant Barb. conf. 10. lib. 2. col. 3. juxta text. in c. 1. de arbitris lib. Zenceli & Card. 6. in clem. uni. n. 2. Covarr. in pract. q. 6. 25. n. 6. ad si. quam opinionem intelligendam esse declarat; cum ille cui praedictae diminutio quantitatis, consentit expresse, vel tacite sententiae latae in minori summa, & denique omnibus, quoad illam minorem quantitatem, quem ibi vide.

At simpliciter quod sententiae dicantur conformes respectu minoris summae, & sint in ea exequendae tanquam res iudicatae, Alexand. conf. 77. in causa, & lite, in prin. n. 3. lib. 1. sequitur Cravet conf. 183. n. 2. ubi etiam allegat. Castr. conf. 234. proponitur in facto, vers. & quia videmus in similibus lib. 2. Curt. Jun. conf. 30. Petr. Surd. conf. 102. maxime num. 16. in fi. ubi quod totus mundus non potest facere, quin minor summa in sit majori, quia hoc est naturaliter verum, Afflic. decif. 362. ubi quod ita tenuit sacrum Concilium. Andr. Bar. confil. 10. col. 5. lib.

Sed contrariam sententiam, in d. quod non dicantur conformes esse etiam in minori summa, nec earum potest dari executio pro eorum conformitate minoris summae defendit Isf. in l. 1. §. si stipul. col. penult. ff. de verb. oblig. Bursat. conf. 219. n. 9. & seqq. lib. 2. sed prior verior est, & huic secundae repondent Tusc. pract. concl. tom. 7. num. 8. Cravet. d. con. 183. quam sequitur Rot. ut restatur Adrobal. dec. 241. per totam part. 1. in novis. & eandem etiam priorem opinionem, ut veram sequuntur Afflic. Foff. & alij citati ab Scac. lib. 1. caus. civil. & crim. c. 2. n. 576. vers. confirmatur, & iterum in tract. de appell. q. 17. lim. 1. n. 31.

Nonnullas exceptiones, quae trium conformium executionem impediunt, hic omitto, ejus tractatum reservans commodiori loco, ubi de executione tractemus; hic autem solum agimus, an & quando a tribus conformibus possit appellari, & an tertio appellari possit, secundum quae haecenus dicta sunt a princ. hujus capituli. Pro cujus coronide, & perfectione illud addendum supradictis, volo; quod licet unarumque partium tertio appellare non possit super una causa, seu articulo (ut late a princ. diximus) tamen poterit semper adherere appellationi sui adversarii si appellaverit, & producere jura sua, ac si ipsemet appellasse, quia quilibet appellatio est communis utriusque parti, ut per text. in l. amplior, in princ. C. de appell. ubi dicitur quod appellatio est communis etiam parti, quae non appellavit, & auditur beneficio alterius partis appellantis. facit text. in l. si. & ibi gloss. & Doctores, C. quando provocare non est necesse, & per argumentum l. perenda, C. de temp. in integr. restit. & Bal. in l. sua nobis, de app. probat. Philip. Franc. in c. directe, col. ult. in prin. v. concl. 5. & c. Joan Anton. de sancto Georg. in d. c. sua nobis, n. 7.

- de app. & ibi Decius n. 17. & 18. & ex Marant. idem tenet Scac. lib. 1. caus. civ. & crim. c. 3. sub n. 2. 6. vers. adde: & iterum in tr. d. app. q. 17. lim. 1. a n. 50. qui n. 54. declarat, & bene, ut non procedat, quando adversarius appellavit limitate in novis duntaxat, & quatenus contra Vestri. in pract. l. 7. c. 3. sub n. 29. vers. amplius & n. 30. fol. 103. & Luc. Paet. in pract. Capitol. lib. 4. c. 1. sub n. 19. & seqq. de qua limitatione vide quae late diximus c. praecedenti, sequitur Merant. de ord. jud. 6. p. ii. de app. n. 171.
- Et ad ea, quae superius diximus in princ. quod unaquaeque pars potest bis appellare super aliqua causa, seu articulo, & sic quinque dari sententias, tota quod hodie in foro singulari raro aut numquam accidere potest, cum, post primam, aut secundam instantiam recurritur ad suprema praetoria, ubi causae per duas duntaxat finiuntur, etiam si apud ea in principio inceptae sint, juxta l. 2. & toto tit. 19. l. 4. recopul. quod secus est in foro Ecclesiastico, ubi omnes gradus reperiuntur per scripta impetrata, ut quotidie videmus.
- Pro quo adnotare potest, de hujusmodi duabus sententiis idem erit iudicandum, ac si essent tres conformes, & sub eisdem regulis, ampliationibus, & limitationibus, vigere debent, ut de simili statuto dicunt in quo habere locum clem. 1. de sent. & rejud. probant Patif. conf. 109. omisso pro nunc num. 15. & post Riminal. Contar. in l. unic. lim. 9. num. 4. vers. moveatur in fi. C. si de mom. poss. & ex Marq. & aliis latius profertur Scac. de app. q. 17. lim. 1. a n. 65. cum seqq. & a n. 51. & n. 55.
- De exceptionibus nullitatis oppositis tribus, vel duobus conformibus, (ubi ita sit statutum) quae si sic notoria patens ex actis admitatur, vide late quae nos supra hac p. c. 9. a pr. vide Covarr. pract. q. 2. §. a n. 1. Vant. de nullit. tit. quali sententia & process. qui di. nu. 17. & n. 14. fol. 421. & idem in rubr. quoties & intra quod tempus n. 3. & 5. seqq. Scac. de app. q. 17. d. lim. 1. a n. 58. & latius q. 19. membr. 1. rem. 1. concl. 4. n. 25. & conc. 5. a n. 23.
- Et quae sententiae dicantur conformes, vel non, de variis ampliationibus, & limitationibus vide Covarr. d. c. 25. Scaccia d. lim. 1. per totam, fol. 283. & seqq. Marq. de comm. 2. p. c. 1. n. 4. in 2. imp. eff. Card. Tusc. pract. concl. tom. 7. litera S. concl. 172. Telt. Foff. dec. 122. per totam, ubi elegantissime & amplissime.

CAPUT XVII.

A non admisione, seu rejectione appellationis emissa super aliqua causa, eo puta quia sunt tres conformes, vel alias est causa inappellabilis; appellationi interjectae iudex non deferens violentiam facere an dicetur.

SUMMARIUM.

- 1 Sententia lata super impotentia appellanti est interlocutoria.
- 2 Sententia lata super articulo juris est interlocutoria.
- 3 Sententia lata super impotentia appellandi licet sit interlocutoria, habet vim diffinitivae.
- 4 Appellatio non est licita ab interlocutoria mere.
- 5 Appellatio licita est ab interlocutoria habente vim diffinitivae.
- 7 Appellans, cujus appellatio a iudice rejicitur, an teneatur iterum appellare.
- 8 Interlocutoria super non admisione appellationis praedictae appellandi, & ideo ab admisione appellare debet.
- 9 Appellationem ab interlocutoria si iudex rejiciat si iterum a rejectione non appelletur, an maneat deserta appellatio.

- 10 A iudice rejiciente appellationem tanquam frivolanse pars non appellet, videtur rejectioni consentire.
- 11 A rejectione appellationis appellatio non est licita in iis casibus, quibus in jus appellare prohibet.
- 12 Appellationi a rejectione appellationis an sit deferendum, pendet a natura causae principalis, a qua interponitur an illam admittat, vel non.
- 13 Juris executio non gravat.
- 14 A rejectione exceptionis non debito aut legitimo tempore opposita appellationi emissa non deferuntur.
- 15 Executore rejiciente exceptionem frivolanse appellationi emissa non deferuntur.
- 16 A iudice rejiciente petitionem ejus cujus denegat audientiam, appellationi interpositae non deferendum.
- 17 Duae sententiae ubi sic se habent ut una veniat in executionem alterius si non potest appellari a prima, nec poterit appellari a secunda.
- 18 & 21 Appellatio ubi a iure est prohibita, admittetur a iudice illam rejiciente, de nihilo serviet prohibitio.
- 19 Quod una via prohibetur alicui, ad id alia debet admitti.
- 20 & 21 Appellatio cum prohibetur, censetur prohibitum omne per quod pervenitur ad illam.
- 22 Appellatio emissa a rejectione appellationis ubi de iure non admittitur, contraria dicitur juri, & ei resistit.
- 23 Facta contra jus debent utique pro insoctis haberi.
- 24 Appellatio a rejectione appellationis, ubi de iure est prohibita, dicitur frivola, quia nullum potest juris effectum sortiri, nec unquam prodire.
- 25 A iudice ut juris executione procedente non licet appellare.
- 26 Durum est contra simulum cecitrare.
- 27 Sententia lata a iudice tertia appellationis super eodem articulo an sit nulla ipso iure & n. seqq.
- 28 Sententia lata contra sententiam translata in rem judicatam est nulla ipso iure.
- 29 Prima sententia aliis duabus confirmata est potest resisti.
- 30 Appellatio tertia in eodem articulo cum non valeat, non de voluit casum.
- 31 Exceptio ubi sit apposta appellationem esse tertiam, & iudex se competentem pronuntiet, sententia lata a iudice tertia appellationis vigore erit validior.
- 32 Text. in c. sua nobis de appell. interpretatur, ut appellatio non sit admittenda a rejectione tertia appellationis in aliquo articulo.
- 33 Appellatio admittitur a rejectione appellationis emissa in casu, quo iudex illam admittit.
- 34 Iudex secularis iuste denegat suum auxilium petiitum ab Ecclesiastico pro executione sententiae, quam per legitimam appellationem competit esse suspensam, quantum nolit admittit.
- 35 Appellatio non admittitur a rejectione appellationis emissa, ubi alias iure est prohibita.
- 36 Appellationi a rejectione appellationis emissa ab interlocutoria ubi iure est prohibita; non deferuntur.
- 37 & 39 Appellationem ut iuste iudex rejiciat, causa debet esse aperta.
- 38 A rejectione appellationis per superiorem facta cum causa cognitione aut sine illa an & quando sit appellationi deferendum.
- 39 Appellationi a rejectione appellationis cujus prohibitionis causa est aperta, deferendum non est.
- 40 Capicinus & alij asserentes indidit appellationem esse licitam a rejectione appellationis, declarantur juxta nostram dictionem.
- 41 Notorium aut manifestum ubi est, appellationem esse nullam & non recipiendam, post iudex licite in causa procedere non obstant appellatione.
- 42 Secus si sumus in dubio, quia tunc regula generali est standum, cum de casu exceptio non apparer.